

С.Маршак

Казка про розумне мишеня

Переклад українською – Г. Бойко

Мишеня зловила кішка  
І співа: — Не бійсь, малишко!  
У "кота і мишки" в льох  
Підем гратися удвох!  
Мишеня перелякалось,  
В кішки хижої спиталось:  
— Хто ж з тобою так гуля?  
Мама нам не дозволя.  
— Мур-мур-мур, — муркоче кішка,  
Та пограйся ти хоч трішки.  
Мишенятко каже: — Ні,  
Щось не хочеться мені.  
Може б, ми й погрались трішки,  
Тільки хай я буду кішка.  
А що кішка ти, забудь  
— Зараз мишкою побудь!

Засміялась кішка Мурка:  
— Ой ти, сіра-сіра шкурко!  
Як тебе не назовуть,  
Мишці кішкою не будуть...  
Мишенятко каже: — Мурко,  
Йди пограємося в жмурки!  
Очі хусткою закрий  
І лови мене мерщій!  
Зав'язала очі кішка,  
Визира з-під хустки нишком —  
Дасть відбігти їй від лап,  
Потім знову мишку — хап!

Мишенятко каже: — Кішко,  
Вже болять у мене ніжки,  
Дай, прошу тебе, на мить  
Прилягти і відпочить.

— Ну, гаразд, — муркоче кішка,  
— Відпочинь, коротконіжко.  
Будем грати, а затим  
Я тебе любенько з'їм!  
Кішці — сміх, малому ж — гірко,  
Та в тину знайшлася дірка.  
Миттю в дірку навмання  
Шасть! — і зникло мишеня.

Навкруги шукає кішка:  
— Няу, няу, де ти, мишко?  
А воно: — Не клич дарма,  
Де було — тепер нема.

Покотилось по підгірку,  
Закотилося у нірку.  
Жив звірок у нірці тій —  
Тхір хитрющий та меткий.

Гострозубий, жовтобокий,  
Злодіяка гостроокий,—  
Кожен день він полював  
І курчат по селах крав.  
От прийшов він "із роботи"  
І питає гості: — Хто ти?  
Раз потрапило в нору,  
Починай зі мною гру!  
— У кота і мишки? В жмурки? —  
Запитала сіра шкурка.  
— Ні, не в жмурки. Ми, тхорки,

Більше любимо "кутки".  
— Що ж, почнемо, та спочатку  
Порахуємося, братку.

Я — звірятко  
Й ти — звірятко.  
Мишеня я,  
Ти — тхорятко,  
Ти хитриш,  
Я розум маю.  
Хто розумний,  
Той тікає!  
— Зупинись! — кричить тхорятко  
І біжить за мишенятком.  
Мишенятко ж — у лісок  
І сховалось під пеньок.

А до нього білки з дуба:  
— Вийди гратися в горюдуба! —  
Мишенятко їм пищить:  
— Спина й так уже горить!

Тут, звертаючи з доріжки,  
Суне звір, страшніший кішки.  
Весь, як щітка, з голочок.  
Був то сірий їжачок.  
А назустріч — їжачиха.  
Вся в голках, немов кравчиха.  
Закричав тут їжачок:  
— Не втечеш від колючок!

Ось іде хазяйка-мати.  
Грайся з нею у квача ти,  
А зі мною в чехарду.  
Ну, виходь скоріше — жду!

Мишеня іти не стало,  
А подумало й сказало:  
— Ні, не хочу в чехарду —  
На голки ще попаду!

Ждуть їжак і їжачиха,  
Мишенятко тихо-тихо  
По доріжці поміж трав  
Прошмигнуло — й слід пропав.  
Ось добігло до узліску,  
Чує: — жаби плачуть близько:  
— Караул! Біда! Ква-ква!  
Он до нас летить сова!

Бачить мишка: справді мчиться  
І не кішка, і не птиця;  
Вся строката, дзьоб кривий,  
Пір'я дибється на ній.

Очі круглі, як горішки, —  
Вдвоє більші, ніж у кішки.  
Затаїло воно дух  
І сховалось під лопух.  
А сова — все ближче, ближче,  
А сова — все нижче, нижче  
І до нього промовля:  
— Вийди гратися, маля!..

— Може, в хованки? — спитало  
І мерщій пустилось драла.  
Заховалося в траві.  
Не знайти його сові.

Цілу ніч сова шукала,  
Ранком бачити не стала,  
Сіла стомлена на дуб  
І очима — луп та луп.

Мишеня ж умило рильце  
Без водиці і без мильця  
І пішло шукать свій дім —  
Там татусь і мама в нім.  
Йшло, ішло, зійшло на гірку  
І внизу впізнало нірку.

От зраділа мишка-мати!  
Ну малого обіймати!  
А брати без передишки  
З ним ганяють в мишки-мишки.